

stemmer temmelig godt med Oplysningerne fra Frederiksborg Amt. Man vil altsaa bemærke, at det er en meget lille Del af de Arbeidere, der forulykfte, som i Virkeligheden ville komme ind under Loven. Man vil nu maasse sige, at det har mindre Betydning for de Paagjældende, naar Sygdommen er af saa kort Varighed. Ja, dersom de Arbeidere, hvem Ulykken rammer, overhovedet hørte til de Belfstillede, vilde Forholdet ganske vist være saaledes, men de høre jo til de allerfletteste stillede Arbeidere, og som Følge deraf er det ogsaa klart, at de ville blive nødte til at ty til Fattigvæsenet, men Lovforslagets Formaal skulde jo netop være at søge at forebygge dette. I Tydskland har man ganske anderledes sørget for, om jeg saa maa sige, at der ikke skulde komme Huller tilstede, idet man jo der har de saakaldte Tvangshyggekasser, der sikke i 13 Uger, og Arbeids-giverne ere forpligtede til at give Tilskud til disse Tvangshyggekasser. Er der Noget, der ikke ere Medlemmer af Tvangshyggekasser, ikke høre ind under Forsikringen, have Kommunerne og Arbeidsgiverne Forpligtelse til at sørge for dem i de første 13 Uger. Deraf følger simpelt hen, at Arbeiderne ingenfinde ville komme til at staa uden Hjælp. Det er derfor, Mindretallet har ment, at rigtigere end helt at udelukke dem, vilde det være, da vi ikke her have Tvangshyggekasser, at komme Alle til Hjælp efter de 7 Dages Forløb, thi det kan ikke negtes, at vore Arbeidere ellers ville blive meget uheldigere stillede end Arbeiderne i Tydskland, og som den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, der er jo noget Internationalt ved Lovgivning af denne Art, og han har jo hentydet til, at man ikke maa gjøre Forsikringen afhængig af, om de Paagjældende ere forsørgelsesberettigede her i Landet eller ikke. Det er ganske det Samme her; paa dette Omraade forekommer det Mindretallet, at man ikke bør stille Arbeiderne i vort Land uheldigere end i Tydskland, men det vil man virkelig gjøre, naar man lader det store Hul blive, at for de allerfleste Ulykkestilsfælde er der i Virkeligheden ingen Forsikkring. Det forekommer ogsaa Mindretallet meget lidt heldigt for de saa Tilfældes Skyld at oprette en saa stor Anstalt, der vil koste saa meget, som dette Apparat unegtelig vil koste. Ganske vist er en hel Del af det kommunale Arbeide ulønnet, men derfor gaar Arbeidet dog alligevel tabt, og den største Del af Arbeiderne faae ikke Nytte deraf. Saa maa man hellere gaa en hel anden Vej, nemlig den engelske, at støtte Frivilligheden, saa at de Saa, der bleve tilbage, indtraadte frivil-

lig, det havde været mindre kostbart. Vil man tage det store tydske Apparat, maa man ogsaa tage Konsekvenser deraf — det er Mindretallets Opfattelse — og dets Konsekvens er at sørge for, at der ingenfinde bliver Huller der, sørge for, at Arbeiderne blive forsikrede, saa at de ikke staa paa det Løse og nødes til at ty til Fattigvæsenet. Derfor sige vi, at man maa hellere vedtage dem Alle end udelukke Noget. Med Hensyn til dem, der ere i Sygekasser, skal jeg ikke sige Noget, skjønt det Foreslaaede ikke er analogt med, hvad man gjør paa andre Omraader, navnlig med Hensyn til Embedsmænd. Der tager man med Hensyn til Pensionen ikke Hensyn til, om de ere mer eller mindre formuende.

Det sidste Punkt, Endringsforslaget under Nr. 8, som jeg ikke tillægger det saa stor Betydning, men dog nogen Betydning, har Mindretallet ogsaa væsentlig medtaget af internationale Grunde, idet det synes ubilligt paa dette Omraade at stille vore Arbeidere daarligere end Udlændets; vore Arbeidere ville, hvad den ærede Ordfører vil erkjende, navnlig ikke naae i Høide med de tydske Arbeidere, selv om Mindretallets Forslag vedtoges. Naar Mindretallet i sin Motivering har tilladt sig at nævne Embedsmændene, skal jeg erindre den ærede Ordfører om, at det ikke er Mindretallet, der først har bragt denne Sammenligning paa Bane, men det er sket fra anden Side. Jeg indlader mig ikke ved dette Spørgsmaals Afgjørelse paa, om Embedsmændenes Enter og Børn ikke i det Hele kunne trænge til større Pension — det kunne vi tage for, naar det kommer til at foreligge —; det er muligt, at jeg paa visse Punkter ikke er saa ganske uenig med den ærede Ordfører deri, han har ialt Fald nogen Ret i sin Betragtning, og jeg har ganske vist den Opfattelse, at den større Uddannelse og den større Betsfning og Tid, som de Paagjældende have maattet anvende paa deres Uddannelse, er man nødt til at tage Hensyn til ved Beregningen, saa at man ikke ganske kan sammenstille dem med Arbeiderne. Deri er jeg ikke uenig med den ærede Ordfører, men den ærede Ordfører vil jo vist ogsaa indrømme, at selv de daarligst stillede Embedsmænd ere betydelig bedre stillede end Arbeidere med deres 3—4—500 Kr. — jeg tænker her paa Landarbeiderne. Der er en meget stor Forskjel. Ganske vist bemærkede den ærede Ordfører, at Embedsmændene have ondt ved at udrede de Præmier, der skulle erlægges for Overlevelsesrente til deres Enter, men de faae dem jo udrede, og Enterne faae jo i Virkeligheden Overlevelsesrenten, de faae